

Lilac

toldju (толжу) เมียน

YOON 지 윤

A4 ราว

แสงไฟ

แสงไฟ

แห่ง

ดวงวิญญาน

7

วันที่สอง ครั้นลืมหันตาขึ้นมาในตอนเช้าก็ไม่พบเด็กน้อยที่เคยนอนอยู่ข้างกายแล้ว

มโยจงออกมาด้านนอกพาลงสำรวจไปทั่วบริเวณ ก่อนจะพบกับเด็กน้อยกำลังปีนป่ายต้นไม้ประหนึ่งจิ้งจั่น

“ทำอะไรอยู่รี”

“ไม่ต้องรู้หรอก...”

ไม่รู้เพราะเหตุใดจริงๆ เด็กน้อยจึงขึ้นไปบนนั้นและเอาแต่จ้องมองมโยจงโดยไม่กล่าวอะไร ไม่นานมโยจงที่มองเด็กน้อยอย่างสนอกสนใจก็กระจำงในเหตุผลที่เด็กน้อยปีนขึ้นไปบนนั้น

ในระหว่างช่วงฤดูใบไม้ผลิและฤดูหนาว ชาวบ้านส่วนมากจะเหลือลูกพลับค้างไว้บนต้นเป็นบางลูกเพื่อเป็นอาหารของเหล่านกกาเงน ดูท่าว่าที่ปีนขึ้นไปเพราะสายตากระหายจ้องมองลูกพลับนั้นไม่ผิดแน่ มโยจงถอนหายใจ กวักมือเรียกเด็กน้อยลงมา

“เจ้าเด็กนี่ ถึงขั้นละโมภอยากได้ลูกพลับที่ทิ้งไว้ให้นกกาเงนแล้วรีรีบลงมาเร็วเข้า”

“...”

“ประเดี๋ยวก็ออกไปกินข้าวเช้าแล้ว รีบลงมาเสีย”

“...”

แม้จะกักมือเรียกเพียงใด เด็กน้อยก็ยังคงนิ่งเงียบ ในยามนั้นเอง มโยจงก็ตระหนักได้ ดูเหมือนเด็กน้อยที่ปีนขึ้นไปบนยอดไม้จะเกิดความฉลาดกลัวไม่กล้าที่จะลงมา

ตอนขึ้นไปทำยังพอเสาะหาที่เหยียบตรงนั้นตรงนี้เพื่อปีนขึ้นไปได้ ทว่าตอนลงกลับมิได้มีที่ให้เหยียบ ซึ่งหากกระโดดลงมา ด้วยความสูงระดับนี้แล้ว คงได้ขาหักเป็นแน่ ต้นตอของปัญหาก็คือความโลภอยากได้ ลูกพลับผลที่ใหญ่ที่สุดนั้นแหละ

“เจ้าลงมาได้หรือไม่”

เมื่อได้ยินคำถามของมโยจงเด็กน้อยก็มีสีหน้าอึดอัดใจ ดูทำว่าจะไม่กล้าลงมาเองเสียแล้ว

มโยจงคิดว่าจับกิ่งไม้พยายามปีนขึ้นไปเพื่อนำเด็กน้อยลงมา ทว่าทันทีที่ออกแรงกิ่งไม้ก็หักเปื้อาลงมาทันที รวากับไม่อาจรับน้ำหนักของชายที่โตเต็มวัยได้อย่างไรร่างนั้น

ทำเช่นไรดีล่ะ...

มโยจงที่ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งยืนอยู่ใต้ต้นไม้พลางเอื้อมแขนขึ้นไป

“กระโดดลงมาเลย ข้าจะรับไว้เอง”

“อย่ามาโป๊ปด”

“หึม”

“คิดจะแก่งให้เป็นรับไว้ แต่สุดท้ายก็เบี่ยงตัวหลบอย่างซื่อฉลาดเช่นนั้นรี”

“...”

เหลือเชื่อจริงๆ เด็กนั้นหมายถึงสิ่งใดกันแน่

“เหตุใดข้าต้องทำเช่นนั้นด้วย”

“หรือไม่ก็ตั้งใจจะเก็บข้าไว้เป็นทาสละสิ”

“เฮะ”

ด้วยเหตุผลอะไรบางอย่าง ดูเหมือนเด็กน้อยจะเชื่อว่ามโยจงตั้งใจพาตนเองมาเป็นข้าทาส หรือไม่ก็ขายทอดตลาดที่ไหนสักแห่ง พอมาคิดดูแล้ว หากเขากำลังมองไปยังจุดอื่น สายตาของเด็กน้อยก็ไม่พลาดที่จะ

มองตามไปด้วยเช่นกัน รวากับกำลังเฝ้าสังเกตว่าเขาเป็นคนที่น่าเชื่อถือหรือไม่อย่างไรอย่างนั้น

“ข้าไม่คิดที่จะกระเตงเด็กกินจุอย่างเจ้าไปไหนมาไหนด้วยเลยแม้แต่หน่อย เพราะฉะนั้นรีบลงมาเถิด”

แวตตาของเด็กน้อยสั่นไหวด้วยความรู้สึกพะวักพะวน รวากับกำลังประเมินว่าจะสามารถกระโดดลงไปตรงนั้นได้จริง ๆ หรือไม่ ทว่ามโยจงก็เพียงแต่อำแขนออกหนึ่ง ๆ โดยไม่ได้เร่งรัดอะไร หลังจากสองจิตสองใจอยู่ครู่หนึ่ง เด็กน้อยก็กลับตาแน่นรวากับตัดสินใจได้ ก่อนจะกระโดดลงมามโยจงใช้แขนทั้งสองข้างรับร่างของเด็กน้อยไว้ในอ้อมอกทันทีทันใด

เด็กน้อยรีบตะลิตะลานลงจากอ้อมอกกว้างของมโยจงด้วยสีหน้าเคอะเขิน

“เป็นอะไรหรือไม่”

มโยจงยกมือขึ้นลูบหัวเล็กกระจิริดของเด็กน้อยโดยไม่ได้กล่าวอะไร เด็กน้อยไม่ได้ซ่อนสีหน้าเคอะเขินเอาไว้เลยแม้แต่หน่อย แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธการกระทำของมโยจงเช่นกัน ทว่าไม่รู้เป็นเพราะยังอาลัยอาวรณ์ลูกพลับที่เหลือนาคันอยู่หรือไม่ถึงได้แหงนหน้ามองมันอีกครั้ง มโยจงที่เห็นท่าทางนั้นถอนหายใจออกมาเบา ๆ

“หากปีนขึ้นไปแล้วลงมาไม่ได้อีกจะทำเช่นไร หือ”

เด็กน้อยเคาะปลายเท้าพลาฟัมพาดด้วยสีหน้าคาดหวัง

“เช่นนั้นเจ้าก็ช่วยข้าอีกทีสิ...”

เด็กน้อยกล่าวเช่นนั้นขณะเงยหน้ามองมโยจง ยามที่สายตาประสานกันมโยจงก็พลันชะงัก ดวงตาของเด็กน้อยทั้งซื่อตรง และกระจ่างใสราวกับอยู่ภายใต้กระแสน้ำที่มองเห็นได้อย่างแจ่มชัด มโยจงพลอหลบเสียงสายตาโดยไม่รู้ตัว คล้ายกับถูกจับได้ว่าตนเองเป็นใครและปิดบังสิ่งใดเอาไว้บ้าง

แผนการแรกเริ่มเดิมทีของมโยจงคือกำจัดเทพเจ้าแห่งหายนะในเร็ววัน

หากคิดว่าเทพเจ้าแห่งหายนะสมควรถูกกำจัด การตัดสินใจก็ควร

จะหนักแน่นกว่านี้ ทว่าพอฟพบกับเด็กน้อยเข้าจริง ๆ เขาก็ได้แต่ลั้งเล
หลังจากเพียรพยายามมาตลอดทั้งวัน รู้ตัวอีกทีตะวันก็คล้อยต่ำแล้ว เขา
ตัดสินใจแล้วว่าวันรุ่งขึ้นจะต้องจบชีวิตของเด็กน้อยให้จงได้ ทว่าเมื่ออรุณรุ่ง
ของวันที่สองมาเยือน ข้ออ้างนู่นนี่นั่นก็เกิดขึ้นมาเองโดยปริยาย จนความ
ตั้งใจของคืนนี้ต้องล้มเหลวอีกครั้ง

พอฟัดฟอนไปเรื่อย ๆ วันที่สองก็ผ่านพ้นไปด้วยเหตุผลว่า เขายัง
ไม่ตัดสินใจทำเช่นนั้น

อากาศหนาวเย็นขึ้นอย่างรู้สึกได้ภายในชั่วข้ามวัน

“หิมะนี่”

เด็กน้อยส่งเสียงอยู่นอกประตู

“ด้านนอกมีหิมะตกด้วย”

มโยจงกำลังนั่งอ่านตำราอยู่ภายในห้องมองออกไปที่ด้านนอก

เด็กน้อยพยายามกวัดแกว่งแขนไปมาเพื่อจับเกล็ดหิมะที่ตกลงมา
และพลั่วไกวราวกับกลีบดอกไม้ ภาพที่คล้ายกับแมวป่าพยายามจับผีเสื้อนั้น
ทำให้มุมปากของมโยจงมีรอยยิ้มจาง ๆ ประดับไว้

รู้ตัวอีกทีก็เข้าสู่ช่วงกลางฤดูหนาวแล้ว ฤดูที่ทุกสรรพสิ่งล้วนใกล้ตาย
ทั้งหนาวเย็น และเปล่าเปลี่ยวจับจิต ทว่าบางครั้งก็เผยให้เห็นทิวทัศน์
ขาวบริสุทธิ์ไร้ซึ่งสิ่งใดเจือปนเช่นนี้

มโยจงชื่นชมทัศนียภาพของหิมะที่กองทับถมกันขณะมุ่งหน้าไปยัง
ลานบ้านด้านหลังเพื่อเติมฟืนในเตาไฟ

“ท่านจะอยู่ที่นี้อีกนานเท่าไรหรือเจ้าคะ”

ในตอนนั้นเอง หญิงเจ้าของโรงเตี๊ยมที่กำลังก่อไฟอยู่ตรงช่องใส่ฟืน
ก็ยับเข้ามากระซิบถาม

มโยจงมีสีหน้ากลางเฉลงใจเมื่อได้ยินคำถามเปรย ๆ นั้น

“มีปัญหาอันใดหรือขอรับ”

“ที่นี่มีผู้คนจำนวนมากที่แค่มองเด็กนั้นก็รู้สึกเสียสยดา ระวัง
ไว้หน่อยก็ดีนะเจ้าคะ เพราะตั้งแต่เด็กนั้นปรากฏตัวขึ้น ในหมู่บ้านแห่งนี้
ก็มีแต่เรื่องชวຍเกิดขึ้นทุกวี่ทุกวัน ผู้คนต่างพากันคิดว่าเป็นเพราะเด็กนั้น

เช่นนั้นแล้วหากมีโอกาสดูช่วยพาเด็กนั้นออกไปที่เถิดเจ้าคะ หรือไม่ก็แค่ ขับไล่เด็กนั้นไปเสีย...”

หญิงเจ้าของโรงเตี๊ยมแสดงท่าทีตะขิดตะขวงใจอย่างเปิดเผยมา ตั้งแต่ต้น ในเวลานั้นเห็นได้ชัดว่านางจำเป็นต้องรับรองพวกเขาในฐานะแขกอย่างไม่เต็มใจ แต่ไม่รู้เป็นเพราะความผูกพันหรือไม่ ช่วงไม่กี่วันมานี้ นางจึงดูมีท่าทีอ่อนโยนกว่าแต่ก่อนมาก

“จะว่าข้าสอรู้ไม่เข้าใจเรื่องก็เถอะ แต่ท่านมีเมตตาบริสุทธิ์ไปที่ เหนานั้น หากได้มีเรื่องดีอื่นใด แม้จะนำเวทนาที่ต้องรอนแรมไว้ให้ไป แต่ อย่างไรเสียท่านก็ได้รู้จักมักจี่กับเด็กนั้นอยู่แล้วมิใช่หรือเจ้าคะ เช่นนั้นแล้ว การตัดขาดเสียก่อนที่จะผูกพันจึงเป็นการดีที่สุด” หญิงเจ้าของโรงเตี๊ยม พุดเสริม

แม้แต่มโหฬารเองยังมองว่าคำกล่าวนั้นถูกต้อง เพราะอย่างไรเสีย เขาก็ถึงเวลาที่ต้องตัดสินใจแล้ว มโหฬารจมอยู่กับความคิด

เขาควรกำจัดเทพเจ้าแห่งหายนะภายในวันนี้ดีหรือไม่... คืบแรก ที่ พบกัน เขาเพียงแต่แก้ปัญหาชั่วคราวเพื่อไม่ให้พลังงานสกปรกแผ่ซ่าน ออกมาระหว่างที่เด็กน้อยนอนหลับเท่านั้น แต่ตลอดหลายวันมานี้ก็ไม่เคย พบเห็นปรากฏเหตุลึกลับใดๆ พุ่งออกมาเลยสักครั้ง มโหฬารชะงักงันหันมองไป ที่ลานบ้าน รู้ตัวอีกทีเด็กน้อยก็กวาดกองหิมะที่ทับถมกันด้วยมือเปล่า เล่นอยู่ที่ลานบ้านแล้ว

“...”

มโหฬารว่าจะลองออกหาที่พักที่พออยู่ได้ เขาขอเวลาอีกเพียงไม่นาน เท่านั้น

มโหฬารออกจากโรงเตี๊ยมทันทีที่ฟ้าสาง หากจะย้ายที่พำนักเขาจะต้องย้าย ไปอยู่เมืองอื่น ทว่าเสื้อผ้าทั้งหมดที่เด็กน้อยมีกลับมีเพียงชุดบาง ๆ เท่านั้น หากจะเดินฝ่าลมหนาวก็ต้องเตรียมตัวให้พร้อมเสียก่อน

มโหฬารออกไปตลาด ตั้งใจจะไปซื้อเสื้อผ้าที่เด็กน้อยพอสวมใส่ได้ ที่แรกเขาว่าจะพาเด็กน้อยมาด้วย แต่ก็เกรงว่าจะไปสะดุดตาชาวบ้านเสียเปล่า ๆ

บางทีอาจจะถูกเขม่นหรือเข้ามาทุบตีด้วยซ้ำ ด้วยเหตุนี้มโยจงจึงย้ายเดือนอย่างหนักแน่นให้เด็กน้อยอยู่แต่ในห้องเงียบๆ ก่อนจะมุ่งหน้าไปยังตลาดของหมู่บ้านข้างๆ เขาซื้อเสื้อกันหนาว ที่ปิดหู ถุงมือขนสัตว์ และสิ่งของอื่นๆ ที่เด็กน้อยจะต้องสวมใส่กลับมา

ครั้นกลับถึงโรงเตี๊ยมพร้อมหอบหิ้วสัมภาระมาเต็มนั้น เขากลับไม่พบเด็กน้อย

“เหตุใดจึงเพิ่งมาเนียเจ้าคะ!”

หญิงเจ้าของโรงเตี๊ยมวิ่งมาถามมโยจงด้วยสีหน้าขงูหนี่ตีฝ่อ

“เกิดเรื่องแล้วเจ้าคะ เกิดเรื่อง!”

“มีอะไรหรือขอรับ”

หญิงเจ้าของโรงเตี๊ยมกระหึบเท้าพลางหายใจหอบ ที่ปากทางเข้าหมู่บ้านแห่งนี้มีต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ที่ชาวบ้านคอยปกป้องรักษามาเป็นเวลานานหลายร้อยปี ทว่าต้นไม้ที่เคยเป็นปกติกลับแห้งเหี่ยวตายภายในชั่วข้ามคืนเท่านั้น ผู้คนในหมู่บ้านจึงคิดว่ามันเกิดจากเภทภัย และพาชายฉกรรจ์หลายคนมาลากตัวเด็กน้อยออกไปให้ไกลจากหมู่บ้าน

มโยจงที่ได้ฟังเรื่องราวนั้นมีสีหน้าเคร่งเครียดขึ้นมาฉับพลัน

“ไปที่ใดหรือขอรับ”

มโยจงออกก้าวเดินอย่างรวดเร็วไปยังทิศทางที่เหล่าชายฉกรรจ์ของหมู่บ้านลากตัวเด็กน้อยไป ในช่วงแรกเขาเพียงแต่ก้าวอาดๆ เท่านั้น แต่ไม่นานก็กลายเป็นวิ่งขึ้นไปบนเส้นทางภูเขา

เขาเห็นภาพที่เด็กน้อยถูกชายฉกรรจ์สามสี่คนลากถูประหนึ่งหีบห่อสัมภาระอยู่ไกลๆ

“ปล่อยสิ ข้าบอกให้ปล่อย...!”

เด็กน้อยดำทอ และตะเกียกตะกายสุดกำลัง ครั้นสังเกตเห็นจะพบว่ามียาบาดแผลจากการหกล้ม หรือไม่ก็เกิดจากการถูกโบยบนใบหน่านั้น ใบหน้าของมโยจงแข็งกร้าวจนน่ากลัว

“พวกท่านคิดจะทำสิ่งใดซะ ปล่อยมือนั้นเสีย”

ทันทีที่มโยจงก้าวอาดๆ เข้ามาด้วยใบหน้าโกรธเคือง เหล่าชายฉกรรจ์

ก็พลันชะงัก และถอยร่นไป

“ท่านเป็นใครมึทราบ”

“ข้า...”

มโอยจงลงเลไปชั่วขณะหนึ่ง

“...”

เขาไม่รู้ว่าควรจะอธิบายตนเองว่าอะไร

“นี่หาใช่ปัญหาของคนนอกอย่างท่านไม่ อย่างไรเสียท่านก็ไม่ได้มีสายใยกับเด็กนี้อยู่แล้วมิใช่หรือ ไม่ใช่พ่อแม่ ไม่มีแม้กระทั่งสายเลือดเดียวกันด้วยซ้ำ แล้วท่านมายุ่งอะไรด้วยมึทราบ”

มโอยจงพูดไม่ออก คำกล่าวนั้นไม่ผิด หากพิจารณาดูแล้ว มโอยจงกับเด็กน้อยหาได้มีสายสัมพันธ์อันใด หากจะมีความเกี่ยวข้องกันก็คงเป็นในฐานะของบึงชาวซีที่จะต้องกำจัดเด็กผู้เป็นภานะของเทพเจ้าแห่งหายนะเพียงเท่านั้น มโอยจงเบนสายตาไปทางเด็กน้อย เขาดูกระสับกระส่ายและร้องไห้ด้วยดวงตาแดงก่ำ

“เด็กคนนั้นเป็นลูกศิษย์ของข้า”

มโอยจงขยับปากกล่าวโดยไม่ทันรู้ตัว

“ในสายตาของพวกเขาท่านอาจจะมองว่าเด็กคนนั้นกับข้ามิได้เกี่ยวข้องกัน หากแต่เด็กคนนั้นมีอนาคตที่ดี ข้าจึงตัดสินใจรับมาเป็นศิษย์เสียตั้งแต่นั้นๆ ในเมื่อเห็นศิษย์โดนกล่าวหาเช่นนี้ อาจารย์ผู้ใดจะยอมวางมือกัน”

เหล่าชาวบ้านแลกเปลี่ยนสายตาซึ่งกันและกัน คล้ายกำลังสับสนเนื่องจากไม่อาจล่วงรู้ได้ว่าคำกล่าวของมโอยจงเป็นเรื่องจริงหรือเท็จกันแน่ เด็กน้อยเบิกตากว้างมองมโอยจงราวกับตกใจเมื่อได้ยินมโอยจงเรียกตนว่าลูกศิษย์ มโอยจงก้าวอาดๆ เข้าไปคว้าข้อมือของเด็กน้อยที่ถูกชายฉกรรจ์จับตัวไว้

ทันใดนั้นเหล่าชายฉกรรจ์ก็ห้ามปรามการกระทำของมโอยจงพลางตวาดกร้าว

“เด็กนี้จะต้องถูกฝังไม่ผิดแน่ วันที่มันเข้ามายังหมู่บ้านแห่งนี้ครั้งแรก ท่านรู้หรือไม่ว่าเกิดสิ่งใดขึ้น มันเหลือกตาชาวพลางร้ายอะไรแปลกประหลาด

ออกมาไม่หยุดนะสิ! นับตั้งแต่นั้นมาที่หมู่บ้านก็มีแต่เรื่องพิลึกเกิดขึ้น!”

“เช่นนั้น ท่านสามารถพิสูจน์ได้หรือไม่ ว่ามันเกิดจากการกระทำของเด็ก?”

“ระ...เรื่องนั้น...”

มโยจงจ้องมองชาวบ้านด้วยสายตาเย็นเฉียบ จากนั้นก็พาเด็กน้อยหันหลังกลับ

“อย่าได้จับเด็กที่ไม่รู้ชื่อไหนเลย พวกเราจะไปจากที่นี่ทันที เพราะฉะนั้นอย่าได้คิดทำเช่นนั้นอีก”

มโยจงกล่าวด้วยน้ำเสียงที่ดังและน่ากลัวว่าข้อมือของเด็กน้อยก่อนจะเริ่มเดินไปยังทิศทางตรงกันข้าม ทว่าขาของเด็กน้อยกลับกะเผลกและเปล่งเสียงร้องออกมา มโยจงก็มุดลงสำรวจข้อเท้าของเด็กน้อย บริเวณข้อเท้านั้นมีรอยจ้ำสีเขียวอยู่ มโยจงก็ตีพื้นกรอดพลางสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ

“พวกมนุษย์สันดานเสีย...”

มโยจงผ่อนคลายความโกรธก่อนจะหันกลับไปมองยังจุดที่เดินจากมา “ไปกันเถิด ที่นี้มีใช้ที่สมควรอยู่”

มโยจงแบกเด็กน้อยขึ้นหลัง เด็กน้อยยอมขึ้นขี่หลังของมโยจง แต่แล้วก็เริ่มขยุกขยิกราวกับไม่สบายตัว “กอดคอข้าไว้แน่น ๆ สิ จะได้ไม่ตกลงไป” เด็กน้อยที่ตัวเล็ก และผอมโซมีน้ำหนักเบาหวิว เด็กน้อยยกแขนขึ้นคล้องคอของมโยจงอย่างเก้ ๆ กัง ๆ ใ่อุ่นที่สัมผัสได้จากแผ่นหลังข้างอบอุ่น

“จะ...จะไปที่ไหนหรือ”

“ไม่รู้สิ คงต้องไปบ้านกระมัง”

“แต่ข้าไม่มีบ้าน”

“ข้าเองก็ไร้บ้านเช่นกัน”

“ฮะ แล้วบ้านใดที่เจ้าบอกว่าจะไปเล่า”

“...”

มโยจงเงิบไปชั่วขณะ เนื่องจากเขาละทิ้งสถานะของบังซางซี

จนกรรมนารเยลล่มสลาย สำหรับมโยจงในเวลานี้จึงไม่มีทั้งงานที่ต้องทำ และสถานที่ให้ไป

“หากพึงใจว่าที่ไหนคือบ้านของข้า ที่นั่นก็จะเป็นบ้านของเจ้าด้วยเช่นกัน”

มโยจงกระชับเด็กน้อยบนหลัง ก่อนจะก้าวขึ้นไปตามเส้นทาง ภูเขาที่หิมะโปรยปรายลงมา

ตัวอย่าง

การหาที่พักอาศัยใหม่ไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไร เขาพบบ้านหลังคามุงฟางหลังหนึ่งถูกทิ้งร้างอยู่บริเวณเชิงเขาที่ห่างไกลจากหมู่บ้าน หากซ่อมแซมอีกสักเล็กน้อยก็ดูไม่แย่งเท่าไรสำหรับการพักอาศัยในฤดูหนาว

มโยจงเริ่มต้นชีวิตในป่าเขากับเด็กน้อยสองคนโดยไม่ทันคาดคิด

เขาไม่คิดจะเก็บเด็กน้อยไว้แม้แต่นิดเดียว ทว่าเวลานี้คือฤดูหนาวที่หนาวจัด เขาจำเป็นต้องหาที่พักอย่างเร่งด่วนจนไม่มีเวลาคิดอะไรให้มากนัก วันสองวันแรกก็ยุ่งอยู่แต่กับการกวาดบ้านถูบ้าน

ท้ายที่สุดกว่าจะมีสิ่งของเครื่องใช้จนพอที่จะสามารถเรียกว่า ‘บ้าน ’ ได้ ก็เลยเข้าไปกลางดึกคืนหนึ่งแล้ว

หิมะเกล็ดใหญ่โปรยปรายอยู่นอกบ้าน ทุกสิ่งล้วนขาวโพลน มันเป็นคืนฤดูหนาวที่สงบ และเงียบสงัดพอที่จะได้ยินเสียงหิมะตกลงมาทับถมกันหากตั้งใจฟัง มโยจงนั่งอ่านตำราอยู่ด้านหนึ่งของตัวบ้าน ส่วนเด็กน้อยก็นอนคว่ำหน้าหลับกองอยู่ใกล้เตาถ่านที่มีสะเก็ดไฟลุกโชน

บริเวณใกล้เตาไฟนั้นค่อนข้างอันตราย เขาเกรงว่าหากปล่อยทิ้งไว้เช่นนี้เด็กน้อยอาจได้รับบาดเจ็บ มโยจงปูผ้าห่มบนพื้นอุ่นๆ ก่อนจะอุ้มตัวเด็กน้อยขึ้นมาด้วยความระมัดระวัง พอวางลงบนเครื่องนอน เด็กน้อยก็พึมพำบางสิ่งก่อนจะผล็อยหลับไป มโยจงดับไฟแล้วล้มตัวนอนตามเด็กน้อยเช่นกัน

ครั้นเข้าสู่ห้วงนิทรา มโยจงก็ได้ยินเสียงเล็ก ๆ ดังมาจากด้านหลัง
“เจ้ามีนามว่าอะไร...”

มโยจงที่ดวงตาจวนจะปิดอยู่ในสภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่นหันไปมอง
เด็กน้อย อีกฝ่ายนอนเอนระยะห่างห่อตัวคุดคู้ หันแผ่นหลังให้ มโยจง
เกรงว่าจะพังผืดไป แต่ก็ตอบคำถามเผื่อไว้ก่อน

“ข้ามีนามว่ามโยจง”

ทว่าในขณะที่เขาหลับตาลงอีกครั้งเพราะคิดว่าเด็กน้อยคงละเมอนั้น
“ฝันดี”

เสียงเล็ก ๆ ก็ดังมาจากแผ่นหลังนั้น

มโยจงคิดว่าอากาศช่วงนี้หนาวจัด รอไปจนกระทั่งใบไม้ผลิมาเยือน
ท่าจะดี

เมื่อเริ่มใช้ชีวิตร่วมด้วยกันเพียงลำพัง มโยจงกับเด็กน้อยก็เริ่มใกล้ชิดกัน
เพิ่มขึ้นทีละน้อยอย่างเชื่องช้า

อาจเป็นเพราะสภาพแวดล้อมที่ประสบพบเจอมา แม้จะไม่ถึงขั้น
พูดจาไร้แก่นสาร แต่ก็ทำให้เด็กน้อยมีลักษณะนิสัยที่ไม่อาจบอกได้ว่า
เรียบร้อยหรือว่านอนสอนง่าย นิสัยโดยกำเนิดเป็นบุคคลปราดเปรี้ยว
แต่ก็ค่อนข้างหยาบค้าย หากเขาพูดอะไรออกไป เด็กน้อยก็มักจะขู่ฟอ
พลากกล่าวว่า ‘แล้วจะให้ทำเช่นไรเล่า’ ‘ข้าไม่เอากรู้’ ‘เอาตนเองให้รอด
เถอะ’ ‘สนใจตนเองก่อนดีกว่า’ ‘เหตุใดข้าต้องทำเช่นนั้นด้วยไม่ทราบ’

หากมโยจงเดินเอามือไพล่หลังลงจากเขา เด็กน้อยก็จะขยับนิ้วมือ
กระดุกกระดิกก่อนจะย่องตามหลังมโยจงไป หากมองจากที่ไกล ๆ อาจ
เหมือนคนไม่รู้จักกัน ครั้นมโยจงหันหลังกลับไปมอง เด็กน้อยก็จะ
แก่งทำเป็นมีฐิมิซี้ ทำทีเป็นมองก่อนหันไปพลาจ มองพื้นดินไปพลาจ
ราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้งนั้น

ส่วนมโยจงก็เพียงแต่ปล่อยเลยตามเลย ไม่ได้ตำหนิเด็กน้อยที่ทำ
เช่นนั้น จนเมื่อเวลาผ่านไปเด็กน้อยก็คลายความระแวงระวังลงช้า ๆ
เมื่อถึงจุดหนึ่ง เด็กน้อยที่เคยกังวลเสมอ ก็เริ่มหยอกล้อกับมโยจงบ้าง

หัวเราะคิกคักบ้าง รวากับดูลาดเลาก่อนจะเหยียดเท้านอน¹ บางครั้งก็พาตخابนตัวของมโยจงยามที่อยู่ในสภาพครึ่งหลับครึ่งตื่น หรือไม่ก็แสดงกิริยาว่าจ้ะไรมารยาทจนน่าตกใจ แต่นั่นก็เป็นหลักฐานว่า เด็กน้อยไว้วางใจมโยจงแล้ว

ชีวิตประจำวันที่ใช้ร่วมกันกับเด็กน้อยทำให้เขาพบเจอกับเรื่องที่ไม่คาดคิดอย่างต่อเนื่อง แม้ตัวเขาเองจะเคยผ่านวัยเด็กมา ทว่ากลับไม่อาจคาดเดา และเข้าใจสิ่งที่เรียกว่าเด็กได้เลยจริงๆ

เด็กน้อยจะมานั่งอยู่ตรงมุมหนึ่งของลานบ้าน และมองพื้นดินวันละหลายหน ในช่วงแรกเขาเดาสุ่มๆ ว่าคงจะมองแมลงที่เดินผ่านไป หากแต่เมื่อลองเดินเข้าไปใกล้ในวันหนึ่งนั้น

“ทำอะไรอยู่หรือ”

“กินดิน”

“...ฮะ”

ดวงตาของมโยจงค่อยๆ เบิกกว้างราวกับไฟตะเกียง

“ประเดี๋ยวก่อน เหตุใดจึงต้องกินดินด้วยเล่า”

“ปกติคนเราก็กินดินอยู่แล้วไม่ใช่รึ”

“...”

“อะไร เจ้าไม่กินดินรึ เมื่อก่อนข้ากินออกจะบ่อย”

“ในโลกนี้มีสิ่งที่กินได้ และกินไม่ได้อยู่นะ...”

และอีกหนหนึ่งที่เด็กน้อยเป็นเช่นนั้น ยามนั้นเขาใช้ให้เด็กน้อยไปตักน้ำที่ริมลำธาร ผ่านไปครึ่งวันเขาก็ได้ยินเสียงเรียก “มโยจง ข้ามาแล้ว” จากด้านนอก ครั้นมโยจงเปิดประตู ก็พบเด็กน้อยอยู่ในสภาพเปลือยท่อนบน ร่างเปื่อยปอนราวกับหนูตักน้ำ ในมือมีปลาตัวใหญ่ดินอยู่

“ดูนี่สิ”

เด็กน้อยวิ่งเข้าไปในห้องและปล่อยปลาทันทีโดยไม่รอจังหวะให้ใคร

¹ ดูลาดเลาก่อนจะเหยียดเท้านอน สำนวน หมายถึง เวลาจะทำอะไรให้คำนึงผลลัพธ์ที่จะตามมาเสมอ หรือให้สำรวจ และคิดให้ถี่ถ้วนก่อนลงมือทำอะไรบางอย่าง

จัดการ ปลาชั้นช่อน² ขนาดเท่าลำแขนดินพลา³นไปมาอยู่บนพื้นห้องจนเกิดความออลหม่านในชั่วพริบตา มโยจงลูกพรอดด้วยความแตกตื่น

“แล้วเหตุใดจึงมาปล่อยตรงนี้นักเล่า!!”

“พุ่ฮ่าๆ!”

พอเห็นปลาชั้นช่อนกระโดดไล่ตามมโยจงที่อยู่ในท่ากึ่งนั่งกึ่งยืน เด็กน้อยก็หัวเราะลั่น

“ข้าบอกให้ไปตักน้ำ เหตุใดเจ้าจึงจับปลามานี้”

“ก็ข้าลงไปในลำธารก็จะลอยน้ำเล่น แต่ดันเห็นปลาที่เข้า ก็เลยจับมาเสีย”

“ว่าแต่ถึงน้ำเล่า”

“เอ่อ อ้อ ลอยตามลำธารไปแล้วนะ”

“...”

“มีอะไร ให้ไปเอากลับมาหรือไม่”

“ไม่ต้อง ช่างเถิด...”

มันคือชีวิตประจำวันที่แปลกใหม่ และเด็กน้อยก็เป็นก้อนปัญหาเสมอ อะอะมะเหิงทุกวัน หากไม่พบตัวจะต้องออกตามหากมักจะอยู่บนต้นไม้บ้าง จับหนูกอยู่บ้าง ถือเหล็กเขี่ยไฟวิ่งพลา³นจนบ้านเกือบถูกเผาออกก็มี ฝ่ายตามเข็ดลางล้วนเป็นหน้าที่ของมโยจงเสมอ แม้ช่วงแรกจะคิดว่าเด็กเช่นนี้ก็มีบนโลกด้วยหรือ แต่นานวันเข้าก็ต้องตบหน้าผากหัวเราะ ฮ่าๆ ออกมาเพราะเหลือเชื่อ

หากถึงเวลาอาหารก็จะจุดไฟในฟืน และทำกับข้าว หากฟืนลดน้อยถอยลงก็จะไปตัดไม้บนภูเขา หากไร่น้ำเต็มก็จะลงเขาไปตักน้ำใส่สะอาดแต่ละวันถูกเติมเต็มพอๆ กับร่างกายที่ขยับตัวอย่างขยันขันแข็งนั้น แม้จะเป็นกิจวัตรประจำวันแสนเรียบง่ายและจำเจ แต่ก็แจ่มใส และสุขสบาย

² ปลาชั้นช่อน ปลาชลมอนมาซุหรือปลาชลมอนเซอร์รี พบในประเทศญี่ปุ่น เกาหลี รัสเซีย และได้หวัน

แจกแต่น้ำค้างยามเช้า

บางครั้งการใช้ชีวิตอาจไม่จำเป็นต้องมีผืนสวยหรือภาระหน้าที่ยิ่งใหญ่อะไร อย่างน้อยก็เป็นเช่นนั้นสำหรับมโยจอง อิสระที่ว่ามานี้ อาจนำหว่าดหว่านหรือนำอีด้อดสำหรับใครบางคน ทว่าสำหรับมโยจองที่เคยอยู่ใต้รัฐธรรมนูญแล้ว กลับเป็นชีวิตที่พลัดพลินราวกับได้ไถพรวนพืช ผักสวนครัวในแต่ละวัน

“นั่นคืออะไร?”

“มันเรียกว่าพลัดพลิน”

“เอาไปใช้ทำอะไรกัน?”

“เอาไว้เขียนยันต์นะ ยันต์ที่ป้องกันไม่ให้สัณหาเล็ดเข้ามา”

“ต้องทำเช่นไรหรือ ข้าอยากลองทำบ้าง”

เด็กน้อยอยากรู้อยากเห็นมากนัก เริ่มตั้งแต่วิธีการแยกแยะพวกผี วิธีการใช้ปราณภูตให้เกิดประโยชน์ วิธีเขียนยันต์ รวมไปถึงการจัดพิธีสาปแช่ง เขาสอนหลายสิ่งหลายอย่างที่ควรรู้ในฐานะผู้ใช้ทักษะภูตให้แก่เด็กน้อย

ทว่าในทางกลับกัน เขาก็เกิดความคิดที่ว่า สิ่งเหล่านี้จะมีประโยชน์อะไรสำหรับเด็กที่ใกล้จะตายในอีกไม่ช้า ยิ่งใกล้ฤดูใบไม้ผลิมากขึ้นเท่าไร เขาก็ยิ่งสั่งสมเวลาที่อยู่ร่วมกันกับเด็กน้อยมากขึ้น มโยจองพิพากพิพวนมากขึ้นทุกขณะ

ยิ่งปล่อยให้เวลาดำเนินต่อไป วิญญาณของเทพเจ้าแห่งหายนะที่ถูกผนึกไว้ก็จะยิ่งยึดครองดวงวิญญาณของเด็กน้อยที่ละเล็กละน้อยราวกับขยายอาณาเขต หากดวงวิญญาณของมนุษย์ถูกยึดครองโดยสมบูรณ์ จนกลายเป็นหนึ่งเดียวกับเทพเจ้าแห่งหายนะเมื่อใด พลังของเทพเจ้าแห่งหายนะก็จะหวนคืนกลับมาอีกครั้ง เด็กน้อยที่เป็นภาชนะของการผนึกจะสูญสลายไป และเทพเจ้าแห่งหายนะก็จะถูกปลดปล่อยจากผืนดินนั้น แทนสำคัญก็คือ ไม่ว่าจะทำเช่นไรก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงความตายของเด็กที่เป็นตัวตนของผืนดินนั้นพัน

ด้วยเหตุนี้ การจบชีวิตของเด็กน้อยก่อนที่จะกลายเป็นหนึ่งเดียว

กับวิญญาณของเทพเจ้าแห่งหายนะจึงเป็นหนทางที่ดีกว่า หากไม่มีทางเลือกอื่นนอกเหนือจากความตายแล้ว การกำจัดเด็กน้อยไปพร้อมกับเทพเจ้าแห่งหายนะก็ดูเป็นทิศทางที่มีประโยชน์มากกว่าจะทำให้เสียเปล่า

ยังใช้เวลาร่วมกันกับเด็กน้อยนานเท่าไร มโยจงที่รู้ความจริงข้อนั้น ดีจึงกระวนกระวายใจมากขึ้นตาม เขาคิดว่าควรจะรีบกำจัดเด็กน้อยในเร็ววันก่อนจะสายเกินการณ์ ทว่าเมื่อสบตากับเด็กน้อยที่มองตนเองนั้น เขาก็กลับต้องเบี่ยงสายตา หลีกหนีความจริงที่ต้องเผชิญหน้าในยามนั้นไป

ปัญหาใหญ่สุดก็คือ แม้แต่ตัวมโยจงเองก็ไม่อาจจับจุดสำคัญในชีวิตได้ สิ่งที่ต้องทำในเวลานี้คือการกำจัดเทพเจ้าแห่งหายนะไปให้พ้น ทว่าหลังจากกำจัดแล้ว หากจะถามว่าแผนการต่อไปคืออะไร ในหัวของเขา กลับว่างเปล่าอย่างรวดเร็ว นี่คือการครั้งแรกที่เขาใช้ชีวิตในฐานะมนุษย์ธรรมดา มิใช่จากหรือบังซางซี มโยจงเดินตามโชคชะตาที่กำหนดให้มาทั้งชีวิต ไม่มีสิ่งใดให้ทำนอกเสียจากใช้ชีวิตไปวันๆ เพียงเท่านั้น

มโยจงที่เป็นเช่นนั้นจึงมักจะทุ่มเทความรักให้กับเด็กน้อยในความสัมพันธ์ที่เขาเองก็ไม่ทันรู้ตัว และทุกครั้งที่ตระหนักถึงความจริงข้อนี้ได้ มโยจงก็จะพยายามควบคุมจิตใจ พร้อมบอกกับตนเองว่า มันเป็นเพียงความละเอียดอ่อนต่อบาปเท่านั้น

แล้วท่ามกลางความสับสนนั้น โอกาสที่ไม่คาดฝันก็เข้ามาเยือน

“เด็กน้อย เป็นอะไรหรือไม่”

มโยจงก้มมองใบหน้าของเด็กน้อยด้วยสีหน้าที่เปี่ยมไปด้วยความกังวล

“ลืมตามองข้าที”

เด็กน้อยเริ่มป่วยจากสาเหตุใดก็ไม่อาจทราบ มโยจงเกิดความตระหนกอย่างหนักเนื่องจากเป็นครั้งแรกที่เขาต้องคอยดูแลเด็กป่วย ในที่แรกก็คล้ายกับจะปวดท้องเบาๆ แต่ไม่ช้าอาการก็หนักขึ้น ทั้งร่างกายร้อนผ่าวประหนึ่งก้อนไฟ พอไม่สามารถคลายความร้อนที่เดือดปุดๆ ลงได้ เด็กน้อยก็เริ่มพูดจาและเคลื่อนไหวไม่ได้ศัพท์ในเวลาต่อมา

มโยจงคอยเฝ้าไข้อยู่ข้างๆ เด็กน้อย แม้จะบอกว่าเฝ้าไข้ แต่ก็ทำได้เพียงเปลี่ยนผ้าขนหนูชุบน้ำกับคอยเช็ดเหงื่อเท่านั้น ช่วงกลางฤดูหนาว

เช่นนี้ไม่อาจหาสมุนไพรได้ และในบ้านก็ไร้ยาสามัญเช่นกัน ที่นี้ห่างไกลจากหมู่บ้าน ยิ่งกลางดึกด้วยแล้ว การจะไปหายาจึงเป็นเรื่องที่ห่างไกล

มโยจงทอดสายตามองเด็กน้อยเผลอคิดขึ้นมาในชั่วขณะหนึ่งว่า หากอีกฝ่ายกลับไปตลอดกาลเช่นนี้ก็คงดี ในขณะที่คิดเช่นนั้นมือของมโยจงที่กำลังปิดผ้าขนหนูชุบน้ำก็พลันชะงักไป

“...”

มโยจงหวังจากใจจริง หากเด็กไม่ลืมตาเช่นนี้ ก็เท่ากับว่า เขาไม่ต้องลงมือฆ่าด้วยตนเอง เขาปรารถนาอย่างโหดร้ายว่าเด็กน้อยจะไม่กลับมาอีกเลยตลอดกาลกับอาการป่วยที่ไม่ได้มีอะไรเป็นพิเศษ เขาหวังว่าเรื่องนี้จะยุติความทุกข์ทรมานทั้งหมดลงได้ หวังว่าอีกฝ่ายจะจากโลกนี้ไปราวกับได้หลับลึกไปตลอดกาล เขาจะฝังความโศกเศร้าของชีวิตแสนสั้น และความเดือดดาลต่อโลกนี้ไว้ในหิมะที่กองทับถมนั้น

มโยจงมองใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยย่นหลาบบาน³ แล้วหลับตาลง

ข้าจะช่วยชีวิตเด็กคนนี้เพื่ออะไรกัน

ในที่สุดมือเย็นเฉียบก็กุมรอบคอของเด็กน้อยไว้

‘นั่นมิใช่มนุษย์ เป็นเพียงภาชนะที่บรรจุนกเขาผู้ชั่วร้าย’

ลำคอของเด็กน้อยที่มีไข้อยู่ร้อนฉ่า หากเพียงออกแรงที่มือนี้ ลำคออ่อนแอก็สามารถหักได้อย่างง่ายดาย ทว่าท้ายที่สุดแล้วมโยจงก็ไม่อาจฆ่าเด็กได้ลง

“...”

ปลายนิ้วสั่นระรัว มโยจงพลันคอตก

สุดท้ายแล้วมโยจงก็ไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากจะต้องเผชิญหน้า

³ หัดถูหลาบ หรือสำไส้ อาการที่เด็กมีผื่นแดงๆ คล้ายกับลมพิษขึ้นตามตัว หลังจากเป็นไขหรือมีไข้อยู่ จะคล้ายๆ กับการเป็นหัด มักพบในเด็กเล็ก ไม่มีอาการคัน และจะหายไปเองภายใน 3-4 วัน ไม่มีรอยหรือแผลเป็นตามตัว คนเกาหลีเปรียบเทียบหัดถูหลาบบานในเชิงของการใกล้จะสิ้นสุดความเจ็บปวด เนื่องจากเป็นสัญญาณบ่งชี้ว่าโรคกำลังฟื้นตัว

กับความจริงขี้ปะติ๋วที่ตนเอาแต่เป็นหน้าหนีมาตลอด เหตุผลที่เขาไม่อาจ
ฆ่าเด็กน้อย และปล่อยให้อยู่เคียงข้างเรื่อยมา ไม่ใช่เพราะเวทนาหรือสงสาร
แต่อย่างใด

หากเพราะมโหยงเป็นผู้ที่เปล่าเปลี่ยวเต็มประดา

คำอธิบาย

ข้อขัดแย้งในการดูแลเด็ก คือการที่มโยจงกลับคอยดูแลชีวิตตนเองเสียมากกว่า

ที่เขามองข้ามมาโดยตลอดก็เนื่องจากความละเอียดอ่อนต่อบาป แท้จริงแล้วทั้งหมดล้วนแต่เป็นเพียงข้ออ้าง มโยจงเป็นผู้ที่รู้วันตายของตน บางทีเขาอาจจะต้องการหาเพื่อนร่วมทางที่สามารถเดินไปด้วยกันในชีวิตที่คล้ายกับถูกกำหนดไว้แล้วก็ได้ ภายใต้โชคชะตานี้ไร้ซึ่งครอบครัว คนรัก และสหาย ยามนี้ก็ไม่เหลือแม่แต่ที่ให้กลับไป หากเป็นเด็กน้อยที่ต้องตายอยู่วันยังค่ำ การเก็บไว้ข้างกายคงไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไรนัก

มโยจงหยุดดูแลเด็กน้อยที่ป่วยไข้ เขาปล่อยให้เด็กน้อยไม่สบายเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ มันคือบททดสอบอย่างหนึ่ง หากยังล้มตา และกลับมาอยู่ข้างกายเขาได้อีกครา ถึงยามนั้นเขาจะเก็บเด็กน้อยไว้จนกว่าชีวิตนี้จะสิ้นสุดลง...มโยจงให้คำมั่นพลางมองเด็กน้อยที่โรยแรงเพราะไข้ขึ้น

และแล้วลมหายใจของมนุษย์ผู้อ่อนแอก็กลับยืนยาว

เด็กน้อยสามารถต่อสู้ และเอาชนะพิษไข้จนกลับมาแข็งแรงได้อีกครั้งอย่างน่าชื่นชม เด็กน้อยที่กลับมาจากกรณีประตู่แห่งความตายยังคงไร้มารยาท และแย่งข้าวของมโยจงด้วยใบหน้าที่บูดบึ้งเล็กน้อยไม่ต่างอะไรกับปกติ

ครั้นเห็นเด็กน้อยเป็นเช่นนั้น มโยจงก็พลอยก้มมโหรีไม่รู้ตัว

ณ เวลานี้เขาตัดสินใจที่จะยอมรับแล้ว มโยจงอยากจะใช้ชีวิต
ร่วมกันกับเด็กน้อย และไม่คำนึงถึงคติธรรมหรือเหตุผลใดๆ ในการ
ใช้ชีวิตเด็กอีกต่อไป เขาเพียงแต่ตัดสินใจเดินไปตามทิศทางที่หัวใจมุ่งหน้า
ไปเท่านั้น

และเพื่อที่จะทำเช่นนั้นได้ สิ่งแรกคือการลองทบทวนถึงสิ่งที่ตน
จะต้องทำ ผลจากการเฝ้าดูเด็กน้อยอยู่ข้างๆ คือ ทุกครั้งที่เด็กน้อยอารมณ์
เหวี่ยงพล่านหรือถูกกระทบกระเทือนถึงขีดจำกัดของร่างกาย หมอกสีแดง
จะแผ่ซ่านออกมา

เขาจะต้องหยุดสิ่งนั้นก่อน

มโยจงฝึกฝนทั้งสภาพร่างกายและจิตใจของเด็กน้อย เขาสอน
วิธีควบคุมและจัดการปรารถนา หากรู้สึกว่าการปลงพล่งพล่านเมื่อใดให้รับ
พลังนั้นไว้ด้านข้าง หักต้มยาหม้อโดยการใส่ยี่ห้อที่เผาผลาญไปให้เด็กน้อย
ดื่มอยู่บ่อยครั้ง และเมื่อเด็กน้อยหลับก็จะกักขังไว้ในข่ายเวทเพื่อทำพิธีสะกด
เทพเจ้าแห่งหายนะให้ ตราบใดที่เขาไม่สามารถกำจัดเทพเจ้าแห่งหายนะ
ออกไปได้โดยเด็ดขาด มันก็เป็นเพียงการแก้ปัญหาชั่วคราวเท่านั้น แต่
ก็ถือเป็นหนทางที่ดีที่สุดเ็นยามนี้แล้ว

แล้วเวลาก็ผ่านไปอีกหลายปีติดๆ

ครั้นถึงจุดหนึ่ง มโยจงก็กลายเป็นอาจารย์ของเด็กน้อยเข้าจริงๆ

ตลอดระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา มโยจงออกเดินทางไปด้วยทุกสารทิศพร้อมกับ
เด็กน้อยพลางโยกย้ายที่อยู่อาศัยอยู่บ่อยครั้ง เด็กน้อยที่เติบโตขึ้นรวดเร็ว
ในระหว่างนั้น รู้ตัวอีกทีก็เหยียบย่างเข้าวัยหนุ่มแล้ว

แม้จะมีบางครั้งทุกสิ่งดูจะเกินความสามารถไปเสียหมด ยิ่งนับวัน
ปัญหาที่ปกปิดไว้ก็ยิ่งทับถมกันราวกับกองหิมะ และกดดันมโยจงอย่างหนัก
ยามใดที่นึกถึงลมหายใจของเด็กน้อย และชีวิตที่เหลืออยู่ของตนก็มักจะ
ว่าวนั่นใจขึ้นมา ทว่าทั้งๆที่เป็นเช่นนั้น บางครั้งมโยจงก็กลับคิดว่ายามนี้
ตนเองยืนอยู่ท่ามกลางชีวิตที่แสงแดดทอประกายลงมา ชีวิตประจำวันที่มี
ร่วมกันกับเด็กน้อยทั้งเต็มอ้อม และอบอุ่นจนน่าประหลาด

วันนี้มโยจงเรียกนกพิราบสื่อสารมา ก่อนจะลูบหัวมัน

“ฝากด้วยนะ”

นกพิราบกระพือปีกบินขึ้นไปบนท้องฟ้า

มโยจงเริ่มส่งจดหมายหาฮวีริมนับตั้งแต่วันหนึ่ง เหตุผลที่เขาเขียนจดหมายส่งไปในคราแรก ก็เพราะคิดว่าบางทีฮวีริมอาจจะเข้าใจความรู้สึกสับสนที่เขา กำลังเผชิญอยู่ในยามนี้ มโยจงต้องการใครสักคนที่จะสารภาพความละอายต่อบาป และจุดบกพร่องของตนเอง เขาอยากจะระบายความทุกข์และกลัดกลุ้มในใจนี้

ด้วยเหตุนี้ช่วงแรกมันจึงเป็นเหมือนการเขียนบันทึกในรูปแบบหนึ่ง ทั้งเรื่องที่ไม่อาจฆ่าเด็กได้ เรื่องที่เก็บไว้ในฐานะลูกศิษย์ รวมถึงเรื่องการย้ายถิ่นฐาน...แต่ครั้นถึงจุดหนึ่งมันกลับมีประโยชน์ที่ตามติดมา

ข้าคิดถึงท่าน

จากจดหมายที่มีจุดเริ่มต้นในการระบายความอัดอั้น กลับแปรเปลี่ยนเป็นจดหมายรักโดยไม่ทันตั้งตัว แม้เขาจะส่งจดหมายไปหาฮวีริมปีละราวๆ สองฉบับ ทว่าฮวีริมก็ไม่เคยตอบกลับมาเลยสักหน เขาจัดการลงดาบห้ามมิให้ผู้ใดเปิดอ่านได้หากไม่ใช่ฮวีริม ดังนั้นเขาจึงไม่ได้หวั่นวิตกว่าเนื้อหาจะถูกแพร่พรายหากตกไปอยู่ในมือของผู้อื่น

แต่อย่างไรก็ตาม จดหมายที่ส่งไปในวันนี้กลับมีเนื้อหาที่แตกต่างจากก่อนหน้านี้โดยสิ้นเชิง

‘ท่านช่วยส่งคืนของที่ข้าฝากไว้ก่อนหน้านี้ได้หรือไม่’

ของที่ข้าฝากไว้ในยามนั้นคือหน้ากากของบังซางฮี

มโยจงที่ครุ่นคิดมาตลอดหลายปี ท้ายที่สุดก็ตัดสินใจจะลงมือตามที่ตนเคยจินตนาการไว้ ที่ผ่านมาเขาเอาแต่หมกมุ่นหาวิธีหยุดความตายของเด็กน้อยมาเป็นเวลานาน มโยจงยอมรับรู้ลึกๆ ที่ไม่อยากฆ่าเด็ก และแผนการต่างๆ ก็เริ่มวาดเอาไว้ในหัวนับตั้งแต่วันที่ที่เขา ยอมรับมัน

แม้ว่าตนจะไม่แย่งชิงลมหายใจของเด็กน้อยไป ทว่าเมื่อเวลาผ่านไป วิญญาณก็จะถูกเทพเจ้าแห่งหายนะกลืนกิน และตายได้ในที่สุด หากเป็น

เช่นนั้นแล้วเขาจะต้องเสาะหาวิธีที่จะไม่ทำให้วิญญาณของทั้งสองหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน

วิธีหนึ่งที่มโยจงคิดได้นั้นคือการผนึกซ้อน กล่าวคือ มันจะเป็นการผนึกที่ไม่เปลี่ยนแปลงดวงวิญญาณของเด็ก

หากให้เปรียบเทียบก็คือ คล้ายกับการสวมเกราะป้องกันอีกชั้น เพื่อไม่ให้วิญญาณของเทพเจ้าแห่งหายนะที่เกาะติดอยู่กับดวงวิญญาณของเด็กน้อยผสมหรือหลอมรวมเข้าด้วยกันได้อีกต่อไป หากเป็นการผนึกที่ไม่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงกับดวงวิญญาณนี้ เทพเจ้าแห่งหายนะก็ไม่อาจครอบครองวิญญาณของเด็กน้อยโดยสมบูรณ์ หรือหลอมรวมกันจนกระทั่งภาชนะแตกออกได้

แน่นอนว่ามโยจงเองก็รู้ดีว่า นี่ไม่ใช่หนทางที่ดีที่สุด

สิ่งที่ดีที่สุดคือการถอดวิญญาณของเทพเจ้าแห่งหายนะออกมา ทว่าแม้จะเป็นมโยจงเองก็ยังยากที่จะค้นหาริธีนั้น เนื่องจากผนึกที่มีอยู่เดิมทำให้ดวงวิญญาณของทั้งคู่เกาะติดกันอย่างเหนียวแน่นมาเป็นเวลานาน การผนึกซ้อนนี้จะเป็นตัวขัดขวางไม่ให้วิญญาณกลืนกันมากขึ้นในเมื่อไม่อาจแยกวิญญาณของแต่ละฝ่ายออกมา และไม่อาจแยกจากกันโดยสมบูรณ์ได้ อย่างน้อยการอยู่ร่วมกันก็คงเป็นหนทางที่ดีที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ในยามนี้

หากเด็กน้อยฝึกฝนปราณภูต และทำให้จิตใต้สำนึกของตนแข็งแกร่งขึ้นได้ ก็คงจะสามารถควบคุมมันได้ไม่ยาก หากลดทอนพลังและการมีตัวตนของเทพเจ้าแห่งหายนะให้ได้มากที่สุด ต่อให้เป็นภาชนะที่ใช้ผนึกสุดท้ายแล้วเทพเจ้าแห่งหายนะก็จะกลายเป็นเพียงกาฝากเท่านั้น

ทว่าเพียงแค่นี้ยังไม่อาจวางใจได้

มโยจงคิดไปถึงกลไกความปลอดภัยขั้นสุดท้าย นั่นคือการมอบนาม และออกคำสั่ง

ซึ่งการจะทำเช่นนั้นได้ จำเป็นจะต้องใช้อำนาจของผู้บัญชานามที่แทรกซึมอยู่ในหน้ากาก เขาจะตั้งนามให้แก่เทพเจ้าแห่งหายนะ ก่อนจะเอ่ยขานนาม และออกคำสั่ง สิ่งมีชีวิตที่ได้รับการเรียกขานจะตกอยู่ภายใต้

การบังคับบัญชาของคำสั่งนั้น

มโยจงฟังเสียงนกร้อง พลังมองท้องฟ้าไกลโพ้น

“มโยจง ทำอะไรอยู่ ข้าวเสร็จแล้วนะ”

“ได้สิ”

มโยจงนั่งตรงข้ามกับเด็กน้อยโดยมีโต๊ะเล็ก ๆ คั่นกลาง

“วันนี้ก็ทำข้าวไหม้อีกหรือไม่”

“...ข้าวก็ต้องไหม้หนอยสิถึงจะอร่อย”

“เหอะ ให้ตาย”

มันเป็นชีวิตประจำวันที่คล้ายกับการเดินคลำทางโดยอาศัยตะเกียง
เล็ก ๆ

ทว่าแม้จะเป็นเช่นนั้น แต่ก็ยังเป็นวันที่มีความสุขทีเดียว

หลังจากส่งจดหมายไปราว ๆ สิบห้าวัน ฮวีริมก็มา

“นี่คือของที่มโยจงฝากฝังไว้เมื่อคราวก่อน”

ครั้นเห็นฮวีริมที่ไม่ได้ตอบกลับมาเป็นเวลาหลายปีเอาแต่พูดคุยนู่น
อย่างตรงไปตรงมา มโยจงก็รู้สึกเสียใจอย่างท่วมท้น ทว่าในเวลาเดียวกัน
ก็กลับใจเด่นเป็นเด็ก ๆ เพียงแค่ได้เห็นใบหน้านั้น ฮวีริมที่ไม่ได้พบปะกัน
มานานยังคงเหมือนเดิม นางเผชิญหน้ากับมโยจงอย่างนิ่งเฉยราวกับ
เพิ่งแยกทางกันเมื่อวาน

“ท่านมีห้องเหลืออีกห้องหรือไม่ ข้าเดินทางมาไกล กะว่าจะค้างแรม
สักคืนแล้วค่อยกลับ”

มโยจงที่เผลอใจลอยไปครู่หนึ่งรีบพยักหน้าทันที

จากนั้นฮวีริมก็กล่าวว่าจะไปล้างเนื้อล้างตัวที่ริมลำธาร มโยจงจึงเริ่ม
บัดกวดเช็ดถูห้องที่อยู่อีกฟากหนึ่งของบ้านหลังคามุงฟางอย่างรีบเร่ง
ครั้นเห็นมโยจงุ่นทำนั่นนี่โดยไม่สมกับเป็นตนเอง เด็กน้อยจึงทำหน้า
เคลงใจ

“นอนด้วยกันสามคนไม่ได้รี”

“หือ”

“หากเป็นเช่นนั้นก็ต้องก่อไฟแยกนะสิ นอนรวมกันห้องเดียวจะเป็นไรไป”

“...”

มโยจงพูดไม่ออก ดูเหมือนเด็กน้อยจะคิดว่าฮวีริมเป็นชาย มโยจงจมอยู่กับความคิดครุ่นหนึ่งว่าจะแก้ไขให้ถูกต้องดีหรือไม่ ทว่าขณะที่กำลังขยับปากบอกนั้น

“แท้จริงแล้วคนผู้นั้น...”

“นิสัยการนอนอุบาทว์ล้นดี”

ในตอนนั้นเอง เสียงหนึ่งก็ดังแทรกเข้ามาจากทางด้านหลัง มโยจงหันหน้าขวับไปด้วยความตกใจ ก่อนจะพบว่าฮวีริมยืนโอบหน้าเข้ามาระหว่างช่องประตู ทันทีที่สบตากัน ฮวีริมก็ยกคิ้วให้พลงกลั่นขำ

มโยจงพยักหน้าด้วยความประหม่า

“ชะ...ใช่แล้ว นิสัยการนอนอุบาทว์...”

ฮวีริมยังเป็นคนขี้เล่นไม่เปลี่ยน

มโยจงเข้านอนแล้ว แต่ไม่ว่าจะทำเช่นไรก็ไม่ยอมหลับ เขาได้พบกับฮวีริมที่ไม่ได้เจอกันนาน แต่จะปล่อยผ่านวันนี้ไปเช่นนี้หรือ มโยจงที่เอาแต่พลิกตัวไปมาตัดสินใจลุกขึ้นนั่ง เด็กน้อยนอนเปิดพวงกรนครอกๆ ไปแล้ว แสงจันทร์สาดส่องเข้ามาผ่านทางกระดาดะกรูจางๆ มโยจงเอื้อมมือไปคลุมท้องให้เด็กน้อย ก่อนจะห่มผ้าให้จนถึงคอ

หลังจากลองลูบคลำแผ่นหินให้ความร้อนใต้พื้นบ้าน มโยจงก็ลุกขึ้นอย่างเงียบเขียบ เขาตั้งใจว่าจะไปสำรวจไฟที่เตาเผาตุล็กหน้อยเนื่องจากนอนไม่หลับ และคล้ายว่าพื้นจะเย็นลงเล็กน้อย แต่แล้วมโยจงที่ออกมาโดยปิดประตูเบาๆ เพื่อไม่ให้เด็กน้อยตื่นก็กลับต้องชะงักไป ฮวีริมกำลังยืนรับแสงจันทร์อยู่ตรงมุมหนึ่งของลานบ้าน

ฮวีริมหันมามองมโยจงราวกับรับรู้ถึงสัญญาณคนมา

หัวใจเต้นโครมคราม มโยจงสวมรองเท้าโดยที่ไม่ได้แสดงอาการใดๆ ให้เห็น เมื่อเดินเข้าไปใกล้ฮวีริมที่ยืนอยู่อย่างเหม่อลอย ฮวีริมก็เหลือบสายตา

ไปทางประตูที่ปิดอยู่ก่อนจะกระหึบถม

“ออกมาด้วยเหตูใด ไยจึงไม่นอนเล่า”

ศิวอโยธา

ชมบุล แสงไฟแห่งดวงวิญญาณ 7

총 7

โมเอคิโอบริษัททอมลินเกอร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Lilac.Novel Lilac_Novel

총 7

Copyright © toldju, 2023/ Beyond

All rights reserved.

HONBUL

The Korean edition of the e-book was originally published by RDL CORP., Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2024

by arrangement with Beyond through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ใน
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ ลิขสิทธิ์ และ พรบ ว่าด้วยกรกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7114-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัททอมลินเกอร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์มาก • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธุ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศกกร วัฒนสุโขทัย • ที่ปรึกษา อังอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มงโสมพะณี • บรรณาธิการ ชลลดา ชลาชล • บรรณาธิการจัดฉบับ จันทนา อัศวาร

ซันอดิเตอร์ จิรพรพนธ์ เตือนพังกา • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น

ศิลปกรรมปก กรวิมลพันธ์ สีนะดี • ออกแบบรูปเล่ม ประภาวดี มุสิกรักษ์, ญาณิศา งานเพียรเลิศ

พิสูจน์อักษร ปุณยวิมล พันธ์แก้ว, วรณศรี

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวระยอ

ฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ ชลิตา ขำเสียงหวาน

៥០ ឲ្យអ្នកទាំងអស់លោកយើងហៅថា 'ពេជ្រក្រហម' ។
 ប៉ុន្តែអ្នកហៅថា 'ពេជ្រក្រហម' ហ្នឹងនឹងឲ្យអ្នក
 អ្នកមិនមែនអ្នកដែលហៅថា ហ្នឹងនឹងបំបែកអ្នកទាំងអស់
 ហ្នឹងនឹងបំបែកអ្នកដែលហៅថា ហ្នឹងនឹងបំបែកអ្នកទាំងអស់
 អ្នកមិនមែនអ្នកដែលហៅថា ហ្នឹងនឹងបំបែកអ្នកទាំងអស់
 ហ្នឹងនឹងបំបែកអ្នកដែលហៅថា ហ្នឹងនឹងបំបែកអ្នកទាំងអស់...

18+

អក្ខរកម្ម

455 បារ